

המונית

של

ישעיהו

נוסע נמוך-קומה עמד בשבוע שעבר ברוב דיונגוף ונופף בידיו כדי לעצור מונית. לבסוף עצרה מונית ישנה ורעועה. הנהג, חאפר בשם יחזקאל אביאל, זיהה מייד את הנוסע, שביקש להסיעו לחולון, כשרהדואר **ישראל ישעיהו**. תמה הנהג: "כיצד אדוני, שר בממשלה, נזקק למונית ישנה כמו עגלה?" התנצל השר: "שלחתי את אשתי וילדי למיפון-הנחל ונשארת ישנה מכונית". כשהגיעו לביתו של השר, פישפש ישעיהו בכיסו והסתבר כי אין לו מספיק כסף כדי לשלם עבור הנסיעה. ביקש השר מהנהג להמתין והלך לחפש כסף. כשהזריע עם שטר של המס ל"י בידו אמר: "תודה רבה ולהתראות!" השיב לו הנהג: "סיכוי שאני אהיה שר ונתראה בממשלה — אין. או הסיכוי היחיד להתראות הוא שתהיה פעם נהג מונית!" שר אחר שהיה גלוי, לב, השבוע, היה שרהביטחון **משה דרין**. הוא שוחח עם המשורר **חיים גורי**. לא היה זה ראיון וגורי הביא את דברי השר לא כציטוט, אלא כהתרשמות אישית שלו משיחה פרטית. אולם זה הספיק לגורי כדי להרגיע את קוראי **מרחב**: דין אינו רוצה כלל להיות ראש-ממשלה, אמר. הוא התיישב עם דרין, שוליון אין כל שאיפות וחלומות כאלה. בכלל, כך מסתבר, ראש הממשלה, אינה משרה קוסמת בישראל. גם שרהחוק, **אבא אבן**, שישאל בראיון בטליוויזיה הישראלית אם הוא רואה אפשרות שבה יהיה ראש-ממשלה, הסתייג מאפשרות כזו כמו מפני מחלה רעה. "אינני משתתף בשום מירון!" הציג היר. הסקנים בהתאספו בשבוע שעבר בפתח בניין האהל בתל-אביב, שם התכנס

מרכז-מע"י ליוון באיחוד עם מפ"ם, נדהמו כאשר ראו את דמותו של **דוד בן-גוריון**. יוק, כשהוא צועד הישר לתוך הבניין. הם לא ידעו כי האיש אינו אלא **יוסף רונזי גרמן** (67), שקיזיטת המס בדימוס, הדומה לביניי כשתי טיפות מים. אלה שלא התבלבלו היו צלמרי-העיתונות — הרגילים כבר לכפילו של הוקן, אשר היטעה אותם בעבר לא פעם. מוזכר מע"י, **פינחס ספיר**, אינו חסכן כל-כך כשהמדובר ב"גאחתו האישית. ספיר שהה בחו"ל, כאשר פורסמה בהארץ שימתה של העיתונאית **סילבי קשת**, אודות דמות דיוקנו — תחת הכותרת **גולדפונד**. כאשר נודע הדבר לספיר בחו"ל, הוא לא יכול היה להמתין עד שתגיע הרשימה אליו בעיתון. הורה לסגרה לו אותה מילה במילה. ה"מברק עלה כמה מאות ל"י. לא ידוע על חשבון מי נשלח המיברק הארוך. **דוד וחווה גבאי** הם זוג ישראלים היושבים באיטליה. חוה גבאי היא בתו של הפסל **אברהם מלנקוב**, האיש שפיסל את פסל האריה השואג בתל-יבן ושופטר לפני שמונה שנים. בזמנו, פיסל מלנקוב גם את ראשו של כובש ארץ-ישראל, **הגנ"ר אלזבטי**. הפסל הוצג בבית-הקברות הצבאי בכאר-שבע ונופץ במלחמת-העצמאות. לאחרונה קיבלה חוה הבת את עזבונו של אביה. ישבה והפכה בו והתגלגל לידה מכתב שכתב הגנרל אלנבי לאביה, מלונדון לחיפה. נראה שרושם אחד נשאר טבוע בזכרונו של הגנרל אלנבי, משנות-ביקורו בתל-אביב, שכן הוא שואל באותו מכתב את מלנקוב: "האם עוד ממשיכים תמיד לחפור ברחוב אלנבי בתל-אביב?" נראה ש"הבעייה הטרידה לא רק את **אפרים קי"ן** שזן שכתב על-פיה את תעלת בלואיזן, אלא גם את המצביא שעל שמו נקרא הרחוב.

הציונות

של

ברטוב

שליחת-הציונות נעשתה פופולרית ביותר, לאחרונה, אפילו בקרב סופרים כמו **הניך ברטוב**. בראיון עם **יעקב אגמון** ב"גלי צה"ל, נשאל האם לדעתו פשטה התנועה הציונית את הרגל? השיב הסופר: "מה זאת אומרת? השאל בבנק-אויג'אנגלנד?" באותו

ראיון היתה לברטוב גם הגדרה טובה על חברו לאגודת הסופרים — **הסופר משה שמיר**. אמר עליו ברטוב: "יש חברים שכל כמה שנים שוברים את הלוחות!" בכנס לוחמי חטיבת הפלמ"ח הראל, שנערך בבנייני האומה בירושלים, סיפר שגוריון ישראל בארצות-הברית, **יצחק רבין**, ע"פגישתו עם סגן-שר-החוץ האמריקאי. לדב ריו, אמר לו סגן-השר: "חשמע, אתה לא דיפלומאט ואני לא דיפלומאט, או בוא נדבר לעניין!" אגב, אי אפשר היה להשוות כלל את התשואות בהן התקבל רבין לתשואות שניתנו לסגן-ראש-הממשלה **יגאל אלון**, שהופיע אחריו. אלון ניסה לתרץ זאת בהומור, בשריפה שאירעה בנמל-התעופה בלוד באומרו: "זה היה צריך לקרות כשאני ממלא-מקום שרה-התחבורה!"

הבת

של מאנדי

השושלת לבית מאנדיס הולכת ומכה שורשים בארץ. השבוע ילדה **מאנדי רייסדייבס-שאול** בת, במול טוב, ל"רפי שאול". המיני-מאנדי נולדה במישקל של שלושה קילוגרם ואחיות בית-החולני אסטווא טוענות שלא ראו ילדה יפה כמו זו זמן רב. מאנדי עצמה, ששהתה עד ערב הלידה שלה בדיסקוסק שלה, אינה מתכננת להיות רחוקה למיטה זמן רב היא יצאה מחדר הלידה כשהיא מעשנת סיג ריה, ברוגע הצהירה כי בעוד זמן קצר אחזור לנהל את הדיסקוסק. העובדה שהיא ילדה בת ולא בן חסכה לה הרבה בעיות שכן, למרות שהיא לוסדת זה שנתיים אי טיבצת היותה ונוהגת בביתה כיהודיה כש זה, כשהיא מקפידה גם על כשרות, סרם הסכימה הרבנות לערוך לה את טקס-הגיור. אילו ילדה בן, אי אפשר היה למול אותה כיהודי. עתה, משגולדה בת — אשר תישא את השם **שרון רייבס שאול** — היא תמתין יחד עם אמה לגיור.

עם פתיחתו מחדש של מועדון טוראמי ללו בירושלים, זכתה הבוהימה הירושלמית למקום-בילוי כרוחה. עליו במיוחד היה, כמובן, בעליו של המועדון, **אברהם סוראמלדו**, שמלרות שבעים שנותיו רק לעיני אורחיו ריקוד-סולו יחגי, כשהשדרן **דן בירן**, מלחה אותו בנגינת אקורדיון.

מאנדי ומיני-מאנדי
יהודיה כשרה?

באותו ערב נערכה גם מכירה פומבית בין אורחי-המועדון שכללה, בין השאר, ספות עתיקות שנקנו על-ידי שדרנית הטל-חיונה **שרי רז**. מוצג אחר שהועמד למכירה היתה עז צחורה כשלה, שלא התהש בה באורחים, הטילה את גלליה במרכז ה"מועדון דהקא כשהאורחים העלו את מחירי. לבסוף זכה בה בעל המוסר הירושלמי **גיל רזובי** במחיר 50 ל"י. הידיעות

אופנהיימר ואשתו
כמו סנדוויצ'ים —

טודי גולדמן
— במוסדת-קסבה

שתתפוצץ... צץ...

ריטשילד ואשתו
— בגלל שמלות

שולה חוב'נר
כימעט שבץ-לב —

נים, אנתוני אופנהיימר, ורעייתו של סוחר-הבורסה הלונדוני, הארון גי דה-רוטשילד. שתיהן בכלל לא ענדו יהלומים: גברת דה-רוטשילד לבשה שימלה פשוטה ויפה, בלי עיטורים, וגברת אופנהיימר ענדה עגילים צבעוניים ויפים, בצבע טורקיז, המותאמים לשימלה, שעלו, אולי, כמאה ל"י בסך-הכל.

דוגמת-שימלה עצמה במחיר של 1500 דולר. הישראליות האחרות, כגון היהלומנית שושנה רוזן, או אילנה לוסטיג ופולה קליין מן היו חיוורות למראה טודי ושולה. היחידות שלא התרגשו במיוחד היו רעייתו של גדול-המיליונרים שקרב היהלומי

ביום רביעי נתקיימה, על המדשאה של מיגרש הפועל-רמת-גן, תנוכת הבורסה הי ענקית ליהלומים של ישראל, בת 18 הקרמות — המתנשאת בדיק מעל למיגרש. כיוון שיום קודם לכן עשו בוץ במיגרש, וגם יום אחר-יכן, אם זה מעניין — אי אפשר היה לבוא מפורכסת במיוחד למסיבת הגן. אז כל האורחות הישראליות והזרות באו ספורטיביות. מקהלה כלשהי שרה הל-יוייה ועשתה הרה, ואברהם קריניצי, ראש עיריית רמת-גן עשה הא-הא. אבל כל אלו שדחקא רצי שהחברות תת-פוצצנה, כפי שכתוב בשיר על החוג הנו צץ, יכלו לעשות זאת בגולה המפוארת יש נערכה, בשבת, במלון הילטון — בתל-אביב, דחקא. אולי כדי לפצות את התל-אביבים על שהבורסה לא נבנתה, לבסוף, אצלם. "להביא יהלומים לכנס של יהלומנים זה כמו להביא סנדוויצ'ים למיסעדת-קסבה". אמרה בקריצה מלכה רוונשטיין, אשתו של הפרקליט אמנון רוונשטיין, שלבשה שימלה שחורה נוצצת ונראתה זוהרת במיוחד. אבל המון ישראליות הביאו סנדוויצ'ים כאלו: ביחוד שתי נשות-יהלומנים הנל-חמות כבר מזמן על התואר "מלכת היהלומים" של תל-אביב.

האחת אינה אלא טודי גולדמן, אשתו של יחזקאל גולדמן, שקוראים לה עץ האשוח המהלך בגלל כמות האבנים הנוצצות שהיא סוחבת; והשנייה היא שולה חוצינר, אשתו של היהלומן הידוע, פריץ חוצינר. טודי הביאה במיוחד מפאריס שימלה שעלתה אלף דולאר — או שלושת אלפים וחמש מאות ל"י — וענדה יהלומים שערכם כ"120 אלף לירות. שולה, לעומתה, היתה צנועה יותר: שימלתה-הפאר, הלבנה, העשויה ברוקאט ארון, היתה פשוטה וקלאסית ממש; אולם מערכת תכשיטיה היתה פשוט בלתי-ניתנת ל"אומדן: ענק, עגילים, טבעת וצמיד, כולם עשויים מטורמלין, אבן-פז מעוטרת ביהלול-מי-באגטום. אגב: שתי נשים כימעט והשתבצו, עשה שנוכחו לדעת, בגאלה, שרכשו למצנן, שתיהן אצל כריסטיאן דיור בפאריס, אותה